

Mlha se nacpala pod skleněnou střechu nástupiště jako pořádná peřina. Světla motoráků slepě zamžourala. Z bílé tmy se vynořují a zase mizí stíny podivných bytostí beze jmen a tváří. Vzduch páchne kouřem, zetlelým listím a bezesnými nocemi studených čekáren. Šoupání anonymních nohou. Teskné houkání lokomotiv, zdušené mlhou. Zvonění nárazníků. Útržky výkřiků: "nezapomeň na ty klíče? dvacátýho ti to pošlu? Honza neměl čas? dneska žádnéj biograf? Tome, tady je flek, hod' sem ty uzdy!" Probudí mě povědomé slovo. Trhnu sebou a opřu se zády o vlhké trubkové zábradlí. Odnikud jsem nepřijel. Žádný vlak mě neodveze. Nikoho nečekám. Proč tu vlastně stojím? V hlavě mi najednou zabouchá třešticí jistota: je večer dvanáctého října. Před rokem jsme odtud odjížděli. Naposled. A byli jsme čtyři?

Seržant přifuněl tradičně v okamžiku, kdy výpravčí odstartoval a nádraží se pohnulo dozadu. "Vole!" oddychnul si Pech. Kramerius zvedl hlavu od špinavého Dikobrazu, do kterého melancholicky zíraly nejméně dvě generace cestujících, které tenhle expres vlácel nahoru do kopců. "Vole!" vážně přitakal a zahloubal se do pohnutého příběhu komunálního instalatéra, který byl tak dlouho hospodářem na svém pracovišti, až si našetřil na vilu za tři sta tisíc s mramorovým bazénem. Že skončil na šumících Borech si Kramerius jen domyslí, protože v těchhle místech stránka náhle končila, brutálně přetržená zřejmě nějakým trampem ve zvláště těžké chvíli. Kramerius odložil pietně satirický list pod lavici a konečně došlo na mě. Vlak nabral rychlost, žárovka zablikala a zažhnula. Odhodlaně jsem vystrčil hlavu na světlo a nastavil nos očím svých mučitelů. "Šmarjá!" zařval Seržant a vyskočil. "Rudá záře nad Kladnem!" zaburácel Kramerius hlasem táborového řečníka a Pech natáhl zahnutý ukazovák a opatrně se dotkl mých čichových orgánů.

Miki Ryvola na letošních padesátinách Zlatého klíče

foto: Marek Kysilka - Fenik ©

"Vono je to živý!" zamumlal znepokojeně. A rozpoutalo se peklo.

Po sérii tradičních rým a angín, s kterými jsem se už dávno smířil a skoro spřátelil, byla choroba, kterou jsem ulovil během posledních dnů, až nespravedlivě zákeřná. Kromě velebného toku, kterému jsem se chabě bránil veletuctem kapesníků, ze mě přes noc udělala podivnou hříčku přírody, když změnila můj již tak objemný nos v blyštící se rudý vak, nápadně připomínající materiál dobře vyježděného sedla.

Už jsem nemusel - a taky nemohl - nic tajit. Zkusil jsem zastavit rozpálené kámoše huhňavým líčením středečního fotbalu, ale kožený míč se jim stal jen vítanou záminkou k celé řadě více či méně vtipných přirovnání.

Kluci se nasytili až stanici před Lesnou. To už jsem měl dojem, že mezi očima nosím michelský plynojem a od zoufalství mě zachránil jen nenápadný pohled do zapoceného okna, za kterým se míhaly ve světle vlaku borovice našeho polesí.

Jen tak tak jsme stačili vyskočit.

Byla už pořádná tma, když jsme prolézali Vápeňákem dolů ke kempu.

Kluky naštěstí přestal zajímat můj nos a já se těšil, jak u ohně vytáhnu svůj trumf.

Ta chvíle přišla po půlnoci, když Pech položil kytaru, prohráb oheň, zapálil fajfku a dal tím starodávné znamení, že je čas na líné a tiché řeči, které jsme milovali a kvůli kterým jsme vlastně už léta na tenhle flek jezdili.

Podzimní les studeně a vlhce dýchal, nezvykle tichý. Poposedli jsme blíž k plamenům a přitáhli deky ke krku.

"Slyšte mocného medicinmana!" zamumlal jsem pohřebně a vytáhl na světlo láhev. Seržant se zavrtěl a ožil. Sveřepě jsem se zachechtal: "Rumu se vám zachtělo, holoubkové! Nic takového - tohle je zázračná medicína, kterou se v našem kraji mažou plynojemy!!"

"Blbečku!" znechuceně zafrkal Kramerius.

"Dávejte bacha .- tohle je vopravdu zázračnej lék. Tuhle vodičku sem vlastnoručně namíchal podle herbáře neboli bylináře vysoceučeného a vznešeného doktora Petra Ondřeje Mathiola, kterej s tím v dobách temného feudalismu mazal frňáky zpupný šlechtě! A jak přítomný džentlmeni viděj, doba natolik pokročila, že si dneska tuhle exkluzivní léčbu může dovolit i chudobnej kulisák!"

Obřadně jsem odšpuntoval láhev a pořádně si přihnul. Hořká tekutina mi na chvíli sevřela hrdlo křečí. Pak překvapivě zesládla.

Opatrně jsem ohmatal opuchlý nos a kluci se zachechtali. "Hele, nech toho, začíná se ti strašně scvrkávat!" povídá Kramerius.

Pech ještě jednou zklamaně mrknul na lákavou nálepku RUM TUZEMSKÝ a s povzdechem vzal znovu do rukou kytaru.

Kluci se zvolna přidávali.

Natáhl jsem se na chvojí a znovu se napil. Druhý doušek už chutnal docela příjemně. Nad černou hradbou stromů se pomalu vyploužil obrovský úplněk. Paseka se pokryla stříbrem. Kytara tiše zvonila.

Náhle mě zastudil pot na zádech a ve spáncích zabušilo. Prudce jsem se zvedl, ale těžký balvan na prsou mě srazil zpátky. Přímo nad mou hlavou se úžasnou rychlostí zvětšoval oslnivý měsíc, pokryl celý obzor a dolehl na stromy. Před očima se mi roztáhly fialové a zelené křivky, které se vlnily a prohýbaly do fantastických obrazců. V uších se ostře ozvalo nesnesitelné stupňující se kovové zvonění. Prsty v kanadách se bolestně zkroutily, lapal jsem po vzduchu a přes oči mi stékal pot. V zátylku zaškubala prudká bolest.

Zvonění náhle ustalo. Nastalo absolutní ticho.

Přes fialový filtr vidím důvěrně známou cestu. Deset kroků přede mnou se klátí povědomá

torna, Běžím za ní a cosi bezhlučně volám, obrací se rozesmátý Kramerius, mává rukama a šplhá vpravo do skal, skáču za ním, Kramerius se nahoře obrací, v ruce drží šišku, hází a chechtá se, rezaté vlasy jako svatozář. Dělán krok a najednou Kramerius jako ve zpomaleném filmu padá a mizí za skálou, řvu hrůzou, ale nemá groteska se žene dál, v uších zařínčí kovové zvonky, na okamžik třeštím oči na obludný měsíc nad hlavou.

Pak se znovu propadám do ticha.

Běžím tichou ulicí přeplněnou mlčícími lidmi, slunce vražedně pálí, vybírám ostře zatačku kolem bloku, kohosi porážím, vbíhám do známého domu, lokty a koleny vyrážím dveře, pak se vznáším v oblaku ticha, pluji pokojem, otevírám dveře, vytřeštěné oči mrtvého Seržanta svítí z okenního rámu? Řinčivý kolotoč se znovu roztáčí, cítím, jak se dávím, ležím na boku, řítím se do nekonečně hluboké fialové a zelené propasti, zvonění slábne a mizí.

Stojím na chodníku u otevřených dveří automobilu, muž v uniformě rychle beze slov hovoří, jedeme známými ulicemi. Prodírám se davem lidí, nechtějí mě pustit, rvu se s nimi, desítky rukou mne strhávají zpátky, na okamžik spatřím mezi hlavami doutnající trosky auta a žárem strašlivě sešklebenou Pechovu tvář, trhám se mlčícímu davu z rukou, celé tělo se mi rozechvívá nezadržitelným rytmem, nesmírně se třesu, najednou se slyším ječet? Otevírám oči.

"Díky bohu," zachroptí Kramerius a utře si mokré čelo. Necháपavě hledím vzhůru na tři známé tváře.

"Ty blboune, co jsi to uvařil za jedy?" zašeptá něžně Pech a lije mi horký čaj do úst a na bradu, jak se mu chvěje ruka.

Někde strašně vysoko na pozadí studeně modré oblohy se šklebí Seržant. Rozpačité škrtá sirkou a zapaluje věčně nehořlavou dýmku.

Je mi bídne. Kluci mě pomalu zvedají. Slunce stojí na obloze. Ve vyhaslém ohništi leží střepy láhve a vzduchem těká hořká vůně.

S námahou a sípavě vyprávím. Kluci se pochechtávají. A balí mi uzdu.

Je čas vyrazit na vlak.

Zkouším pár kroků. Olověné nohy pajdavě vleču po cestě. Seržant táhne mojí uzdu a Pech mě podepírá.

Zvracím a trochu se mi ulevuje. Šouráme se dál.

Pár kroků před námi se klátí Kramerius, občas se ohlédne a mrkne, že je všechno už O.K.

Začínáme stoupat Vápeňákem.

Najednou mě prudce zastudí pot mezi lopatkama. Zachrptím se zoufalým úsilím na Krameria: "Stůj, vole, nehejbej se!!!"

Vytrhávám se nechápajícímu Pechovi a s hekáním se rozběhnu. Kramerius se obrací a když mě vidí kolíbat se jako želva, rozchechtá se, zamává rukama a šplhá se vpravo do skal, slzy mi tečou bolestí po tvářích, skáču nemotorně přes balvany, Kramerius se nahoře obrací, v ruce šišku, hází a směje se, rezavé vlasy kolem hlavy jako svatozář, volám, ale z krku vychází jen zaskřehotání, dělám krok a najednou Kramerius nechápavě křiví tvář a pomalu mizí za vrcholkem skály.

Řvu hrůzou?..